

Danny De Vos
& Hetty van Aar

#Highlights

BOEK 1: LIV

STANDAARD UITGEVERIJ

Danny De Vos en Hetty van Aar
#highlights. Boek 1: Liv

© 2021 Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen,
Danny De Vos en Hetty van Aar
www.standaarduitgeverij.be
dannydevos.eu
www.hettyvanaar.nl

Omslagontwerp: Annelies Vandenbosch
Omslagfoto: © Shutterstock
Vormgeving binnenwerk: Smets & Ruppel

ISBN 978 90 02 27258 5
D/2021/0034/20
NUR 284

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier –
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

#aperfectday

Op de rand van het houten schiereilandje, in het oranje licht van de ondergaande zon, houden Sam, Ché, Tibo en ik onze blote, natte voeten zo dicht mogelijk bij elkaar. Hoeveel mensen zouden iemand herkennen aan een foto van zijn of haar voeten? Mij zou het lukken: Ché is karamel en Sam is room. Tibo en ik zitten daar tussenin, maar als je iets hoger kijkt, dan zie je op zijn benen blonde haartjes, zoals op zijn hoofd, en op mijn benen niets.

‘X-Pro of Lo-Fi?’ vraag ik.

Tibo klinkt heel beslist: ‘Geen voeten posten, nooit, never.’

Maar natuurlijk doe ik het toch, met een Lo-Fi-filtertje en een serie hashtags: #world@yourfeet, #aperfectday, #riverofdreams en #highlights.

‘Née, Liv, je hoort toch wat Tibo zegt? Maar echt, zoiets is sociaal *awkward!*’ roept Ché.

Het kan me niets schelen. Ik begin zo hard in het water te trap-pelen dat het schuim ons om de oren spat. En natuurlijk moeten de jongens me met veel lawaai van de steiger in de rivier duwen, maar *so what?* Ik blijf lachen, want het is zo’n dag waarop ik om alles lach.

Sam vraagt of ik soms gelukspilletjes geslikt heb.

‘Maar nee. Ik kan zo toch ook happy zijn?’

‘Zeker’, vindt Ché. ‘En zo getikt als de kip van mijn zusje, die neemt ook geen pilletjes.’

Ik hijs me op het droge en ga op de warme deinende planken-

vloer van ons eilandje liggen kijken naar de wollige roze wolken. Door mijn oortjes heen hoor ik de stemmen van de anderen wel, maar niet wat ze zeggen. Het maakt ook niets uit. Ik voel me als een poes in een kartonnen doos. Of als een baby in een buik. Veilig en beschermd tegen... ja, tegen wat? Er is zover ik kijken kan geen enkel gevaar tussen de hemel en de aarde, en dat is best ver. Geen rondcirkelende gieren, geen verdwaalde meteoren, geen neerstortende vliegtuigen, geen hagelballen zo groot als eieren, geen bliksemschichten van honderd miljoen volt. Er is alleen licht en lucht en het geluid van mijn vrienden, de beste *ever* en *forever*. De vakantie begint pas en ze kan nu al niet meer kapot, want dit is wat ik wil en zo zal het elke dag zijn. Als ik vandaag kon kopiëren en plakken op morgen, dan deed ik het. Een dag om eindeloos te copy-pasten is het.

Dat gevoel spat uiteen wanneer iemand me wakker port, een oortje uittrekt en vraagt of ik van plan ben om daar te overnachten.

‘Shit, hoe laat is het?’

Het is laat, maar niet té laat. Mijn moeder heeft nog niets gestuurd, maar lang zal dat niet meer duren.

‘Ik breng je wel’, zegt Tibo. Hij laat een stel sleutels voor mijn neus bengelen. Ik herken de Vespa-sleutelhanger van zijn zus Eva.

‘Weet je dat Vespa wesp betekent?’ vraagt Ché. ‘Omdat het geluid...’

‘Ander keertje’, mompel ik.

‘De uitleg of het ritje?’ vraagt Tibo.

‘Ik heb geen helm. En jij geen rijbewijs.’

‘We rijden door het Hertoginnenbos.’

Sam reageert nijdig. ‘Heb je daar soms geen helm nodig?’ Tibo-dingen liggen gevoelig bij haar.

Moet ik daar rekening mee houden?

Nah. En ik heb sowieso geen zin om de bus te nemen.
'Oké dan.'

Tussen de bomen is het kil en duister, maar dat maakt niet uit want ik kruip dicht tegen Tibo aan en de motorwesp heeft een sterke koplamp.

We kijken elkaar aan via de achteruitkijkspiegel. Eerst kort, daarna wat langer. Hij heeft precies dezelfde groenbruine ogen als ik. En daarna nog wat langer, en dan gebeurt het.

Volgens mij is het een eekhoorn, maar Tibo roept: 'Stom konijn!' Hoe dan ook: dat overstekende beest is op het verkeerde moment op de verkeerde plek.

De Vespa gaat helemaal fout de bocht in, recht op een boom af, en Tibo vindt er niks beter op dan extra gas te geven waardoor we over een boomwortel stuiteren en ik er net niet afdonder.

De boom kunnen we ontwijken, maar de geparkeerde auto niet.

Het is gelukkig geen frontale botsing, meer een soort schampschot met kapotte spiegels en diepe krassen tot gevolg.

Die krassen zitten niet alleen op de auto maar ook in de huid van mijn bloot linkerbeen. Ik merk het nauwelijks, want ik heb alleen maar oog voor de man en de vrouw die uit de auto stappen.

Tibo staart naar de vrouw, die snel haar bloes dichtknoopt.

Mijn blik schiet van de man naar de vrouw en terug.

Mijn stem slaat over.

'Pápa?'